

LINDA VAN RIJN

Viva España

Litteraire thriller

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Op de liefde’, zei Anne Verhulst en ze nam een flinke slok wijn om haar woorden kracht bij te zetten.

‘Op de liefde’, herhaalde Linda van Vliet. Ze giechelde. ‘En een beetje op mij. Of eigenlijk: op de combinatie van die twee.’

Anne glimlachte. ‘Ik weet zeker dat dit hem is, Lin. Ik voel het gewoon.’

‘Jij voelt dat bij iedereen’, bromde Ingrid Bartels goedmoedig. ‘Omdat je zelf al een jaar in constante staat van verliefdheid lijkt te verkeren.’

‘Klopt.’ Anne nam nog een teug van de frisure sauvignon blanc en draaide haar hoofd naar de zon. Even sloot ze genietend haar ogen. Vanochtend had ze haar moeder gesproken. In Utrecht was het momenteel zeventien graden, behoorlijk fris voor begin juli. Aan de Spaanse Costa Brava was het vanaf half mei niet meer onder de twintig graden geweest. En sinds drie weken kwam het kwik zelfs elke dag boven de vijftientwintig graden uit. De verwachting was dat het de komende weken alleen maar warmer zou worden, volgende week werd dertig graden en hoger verwacht.

‘Nou ja,’ zei Ingrid, duidelijk de meest nuchtere van de drie, ‘we zullen het wel zien, toch. Hij klinkt in elk geval als een leuke man, Linda.’

‘Hij is ook een leuke man.’ Ze knikte. ‘Voor mij niks anders meer dan een Spanjaard’, voegde ze er stellig aan toe.

Anne kon haar daarin alleen maar gelijk geven. Spaanse mannen waren inderdaad een stuk gepassioneerder dan de gemiddelde Hollander en ze wisten een vrouw feilloos het gevoel te geven dat ze het middelpunt van de wereld, zo niet het heelal, was. Of misschien gold dat vooral voor haar eigen vriend, Daniel, die er zijn missie van gemaakt leek te hebben Anne als prinses te behandelen. Ze glimlachte genietend toen ze aan hem dacht. Vanavond zou ze hem weer zien. Hij had een verrassing gepland en ze was inmiddels opgehouden te proberen van tevoren uit te vissen wat het was. Zoals bij al zijn verrassingen zou Daniel het haar toch niet vertellen. Maar ze was nog nooit teleurgesteld.

Anne keek even om toen een Nederlandse familie zich aan het tafeltje achter hen installeerde. Zo te zien een gezin dat de moeder van de vrouw op sleeptouw had genomen. De

gezette vrouw had een knalrood hoofd en verkondigde op klaagtoon dat het bloedheet was. Anne draaide haar hoofd met een glimlachje terug naar het mooie zeezicht voor haar. Niet iedereen was blijkbaar gemaakt voor de Spaanse warmte.

Zijzelf was van mening dat er niks fijner was dan de warmte. Het klimaat was een van de redenen dat ze drie jaar geleden Nederland had verruild voor Spanje. De druilerige zomers, de ellenlange herfst en winter, gevolgd door een voorjaar waar je vaker niet dan wel blij van werd – ze had nooit van het Nederlandse weer gehouden. Toen de kans zich voordeed om in Spanje stage te gaan lopen, had ze geen seconde getwijfeld. In een gure novembermaand was ze Nederland ontvlucht, om in Alicante te genieten van een halfjaar in het Spaanse leven. Dat betekende naast zon ook een relaxed bestaan, lekker eten, veel wijn en geweldige mensen. Ze was verliefd geworden op Spanje en had letterlijk gehuild toen haar stagetijd erop zat. Het weerzien met haar moeder, broer, en vriendinnen had de pijn wel een beetje verzacht, maar Spanje was haar blijven trekken. Een jaar na haar stage had ze haar bachelor internationale betrekkingen gehaald en hoewel ze ooit van

plan was geweest door te studeren en een master te doen, had ze niet geweten hoe snel ze had moeten zoeken naar banen in Spanje. Costa Blanca, Costa Brava, het maakte haar niet uit waar ze terechtkwam, als ze maar terug kon naar het land waarvan ze was gaan houden. Helaas viel er met haar studie geen droog brood te verdienen in een land dat toen al afstevende op een economische crisis, en dus had ze haar zoekgebied uitgebreid. Uiteindelijk had ze gesolliciteerd op een baan als receptioniste bij een makelaarskantoor. Tot haar teleurstelling hoorde ze zes weken lang niks, tot ze ineens werd gebeld met de vraag of ze binnen twee weken kon beginnen. Dezelfde dag had ze de huur van haar appartementje in Utrecht opgezegd en een vlucht geboekt. Ze had er nooit een seconde spijt van gehad, ook niet toen het makelaarskantoor na een jaar failliet ging. Al snel had ze via via gehoord dat makelaarskantoor Costa Villas iemand zocht om de vakantieverhuur van villa's op zich te nemen. Anne had zichzelf weinig kans toegedicht toen ze werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek, maar wonder boven wonder had ze meteen een klik gevoeld met Henk Bleiswijk, de Nederlandse eigenaar die haar ergens een beetje aan haar

veel te vroeg overleden vader deed denken. Een week na het gesprek was ze gestart in haar huidige functie. Met haar studie, die veel tijd, geld en energie had gekost, deed ze nog steeds niks, maar daar maakte ze zich niet druk om. Als dat de prijs was die ze betaalde voor een leven in Spanje, deed ze dat graag.

‘Hebben jullie een keus gemaakt?’

Anne was zo diep in gedachten verzonken geweest dat ze niet had gemerkt dat er een serveerster aan hun tafeltje was verschenen. Ze knipperde met haar ogen om de witte vlekken kwijt te raken, die in haar zicht verschenen omdat ze te lang in het zonlicht had gekeken. Daarna keek ze naar het meisje, dat hooguit twintig was en duidelijk nieuw in de bediening.

‘Voor mij graag de salade met Thaise runderreepjes’, bestelde ze.

Linda en Ingrid gingen ook voor een salade. De jonge serveerster noteerde de bestelling en Anne zag haar hand licht trillen. Ze wilde natuurlijk geen fouten maken nu ze bij het tafeltje van haar bazin stond. Eigenlijk had Anne een beetje met haar te doen. Ingrid was een geweldige vrouw, en zeker een goede vriendin, maar voor haar personeel kon ze hard zijn. Maar, moest Anne toegeven, het was haar kri-

tische opstelling die er ook toe had geleid dat haar restaurant Casa inmiddels bij zowel Nederlanders als Spanjaarden hoog op de favorietenlijstjes in Platja d'Aro was komen te staan.

Anne keek naar het terras dat zich in rap tempo vulde. Van april tot september zat het hier bomvol, vooral 's avonds. Vooral nu de piek van het hoogseizoen eraan kwam, zou Ingrid zeven dagen per week minstens veertien uur per dag aan het werk zijn. Het zou wel een tijdje duren voor ze hier weer met z'n drieën zouden zitten, misschien wel tot september. Anne vond het prima. Ze mocht Linda en Ingrid graag, maar de vriendschap die ze hadden bleef altijd een beetje aan de oppervlakte. Misschien zagen ze elkaar te weinig om echt een diepgaande band te krijgen, of misschien waren ze daarvoor te verschillend. In elk geval was hun vriendschap niet te vergelijken met de band die ze in Nederland met haar vriendinnen had gehad. Dat was het enige wat ze hier miste.

Natuurlijk kwamen haar Nederlandse middelbareschoolvriendinnen, die ze al jaren kende en met wie ze zo'n beetje haar halve jeugd deelde, weleens langs en natuurlijk was het dan gezellig, maar ze misten veel van elkaars dagelijks leven en zeker nu twee van haar vriendin-

nen onlangs hun eerste kind hadden gekregen, merkte Anne dat er een afstand tussen hen begon te ontstaan.

Ach, riep ze zichzelf in gedachten tot de orde, zeur niet zo. Ze vermaakte zich ook prima zonder haar middelbareschoolvriendinnen om zich heen. Ook al lieten zij zich minder zien, haar moeder en haar broer kwamen met regelmaat langs en volgende week stonden Marloes en Suzan op de stoep. En ze bleven maar liefst twaalf dagen, wat betekende dat ze extra veel tijd hadden om bij te praten. Daar verheugde ze zich op. Ze had Marloes leren kennen toen ze tijdens haar studie een blauwe maandag lid was geweest van een studentenvereniging. Al snel was ze tot de conclusie gekomen dat het niks voor haar was. Voor Marloes had hetzelfde gegolden en toen ze tijdens weer een verschrikkelijke avond met de vereniging er samen tussenuit waren geknepen om in een bruine kroeg hun verdriet te verdrinken, was de basis van hun vriendschap gelegd. Twee jaar later waren ze allebei lid geworden van een roeivereniging, waar ze Suzan hadden leren kennen. Ze hadden een geweldige tijd gehad in Utrecht, tot Anne naar Spanje was vertrokken en Marloes en Suzan samen een huis in

het centrum van Amsterdam hadden gehuurd. Inmiddels hadden ze allebei hun eigen stek en woonde Marloes zelfs samen, maar de vriendschap was gebleven. Ook met Anne. Marloes en Suzan waren eigenlijk de enige vriendinnen met wie de band nauwelijks was veranderd nu ze in het buitenland woonde. Natuurlijk zagen en spraken ze elkaar minder, maar als het even kon planden de meiden een week of een paar dagen vrij en boekten ze een vlucht. Anne kon gelukkig altijd wel een huis of appartement voor ze regelen, en samen hadden ze al heel wat restaurants, terrasjes en bars in de omgeving uitgeprobeerd. Anne verheugde zich op hun komst, over een paar dagen. Ze hadden het allebei druk gehad met werk en daardoor was het al vier maanden geleden dat ze hier voor het laatst waren geweest. Tussendoor was Anne ook niet in Nederland geweest. Dat kwam er sowieso minder van dan ze zich had voorgenomen. Eigenlijk vond ze dat ze wel zes keer per jaar moest gaan, om haar familie en vrienden te zien, maar vooralsnog kwam ze niet verder dan hooguit drie keer per jaar. Gelukkig kwam haar moeder met regelmaat naar Spanje. Anne kon haar niet vaak genoeg vertellen hoe geweldig ze dat vond. Voor an-

deren leek het pakken van een vlucht naar Girona misschien een eitje, ze wist dat het voor haar moeder een hele onderneming was. Voor de dood van Annes vader, nu acht jaar geleden, had ze zelden alleen met de trein gereisd en nu vloog ze gewoon naar Girona. Natuurlijk miste Anne haar vader verschrikkelijk, maar ze vond het fijn te zien dat haar moeder na zijn dood haar leven op een geweldige manier had opgepakt. Dat maakte dat Anne in elk geval met een gerust hart in Spanje kon wonen. Haar moeder had haar niet nodig, ook al wist Anne best dat ze haar miste. Stiekem keek Anne weleens naar appartementen in de regio. Sinds de huizenmarkt was ingezakt, waren de prijzen aanzienlijk gedaald en voor de helft van wat het huis in Utrecht kostte, kocht je in Catalonië een ruim appartement met groot balkon en uitzicht op zee. Ze wist ook wel dat haar moeder niet zo snel naar Spanje zou verhuizen, niet nu ze er alles aan had gedaan haar sociale leven in Utrecht nieuw leven in te blazen. Maar toch had Anne de mogelijkheid niet helemaal afgeschreven. Ze wachtte het juiste moment af en dan zou ze het eens ter sprake brengen. Dat zou haar leven in Spanje compleet maken: haar moeder in de buurt. En voor haar was hier ook